

De vervloekte roeping

Garvin Pouw presenteert:

De vervloekte roeping

Manuscript 1997/1998
Herschreven 2017/2018

“De vervloekte roeping”

Valtada

De kronieken van Azeria - deel I

Auteur: Garvin Pouw

Eerste druk: maart 2019

Uitgever: Godijn Publishing

Coverontwerp: Jen Minkman

Covermodel: Ingrid den Elzen

Coverfoto: Depositphotos

Met dank aan: Leonie Pouw

ISBN 978-94-92115-83-6

NUR 334

©2019 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden.

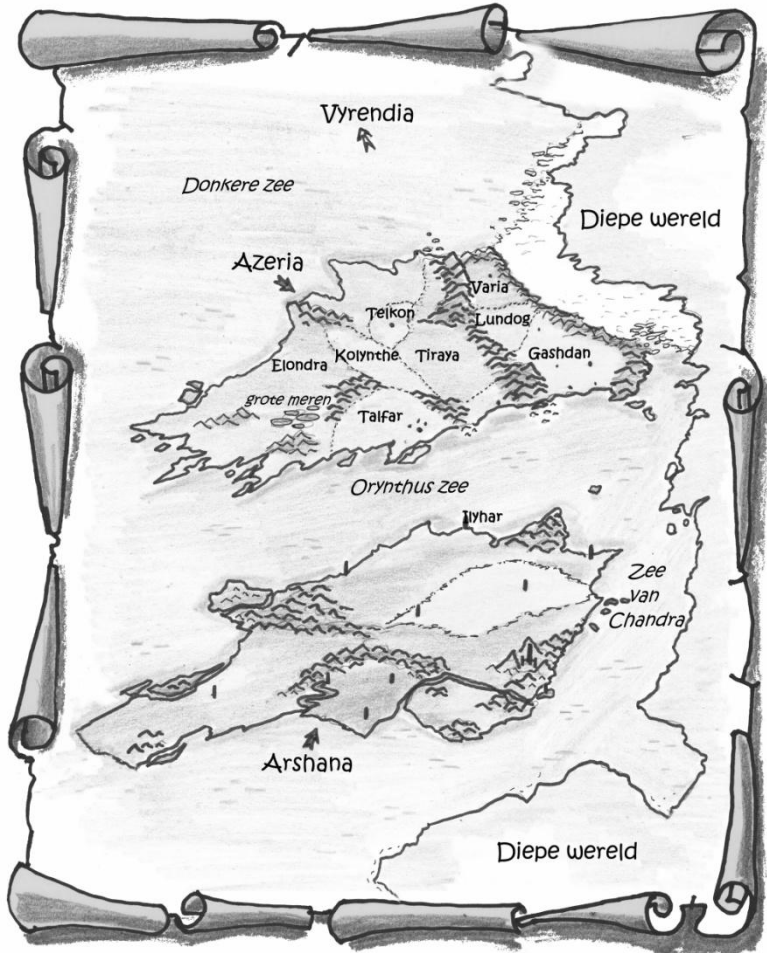
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Inhoud

Hoofdstuk 1	Aresta	14
Hoofdstuk 2	Yivenna	28
Hoofdstuk 3	Shutai	37
Hoofdstuk 4	Vohan	56
Hoofdstuk 5	Waarden van bezit	66
Hoofdstuk 6	Front tussen stormen	77
Hoofdstuk 7	Rijke dromen	92
Hoofdstuk 8	Een ster onder de grond	102
Hoofdstuk 9	Maankoningin	112
Hoofdstuk 10	Uit het oog	129
Hoofdstuk 11	Isralda's gewelf	143
Hoofdstuk 12	De duivel was hier	157
Hoofdstuk 13	Nikara	165
Hoofdstuk 14	Nachtlicht	177
Hoofdstuk 15	Dagdonker	189
Hoofdstuk 16	Een magische blik	198
Hoofdstuk 17	De gevleugelde dood	205
Hoofdstuk 18	Zonneschijn	222
Hoofdstuk 19	Satar	233
Hoofdstuk 20	Pleisters plakken	247
Hoofdstuk 21	Terug onder de maan	259
Hoofdstuk 22	De ruïnes van Skelsios	269
Hoofdstuk 23	In de mond van een draak	287
Hoofdstuk 24	Het zinkende meer	298
Hoofdstuk 25	Wildwijs	311
Hoofdstuk 26	De tempel van Skelsios	324
Hoofdstuk 27	Dansen met de duivels	340
Hoofdstuk 28	Huilende wolven	352

Inhoud

Hoofdstuk 29	Samenkomst	372
Hoofdstuk 30	Klaar met vluchten	391
Hoofdstuk 31	Het woud uit	406
Hoofdstuk 32	Duister ritueel	415
Hoofdstuk 33	De hulpvraag	424
Hoofdstuk 34	Nog zo'n nacht	440
Hoofdstuk 35	Shènren, Hàren en sprookjes	449
Hoofdstuk 36	Tegen goden	462
Hoofdstuk 37	De lange nacht	473
Hoofdstuk 38	Nasleep	490
Hoofdstuk 39	In het pad van de raven	504
Hoofdstuk 40	De vlucht naar de toren	511
Hoofdstuk 41	Stormstilte	530
Hoofdstuk 42	De geschiedenis van de Varda	545
Hoofdstuk 43	Een moment van rust	558
Hoofdstuk 44	Schuld en lering	575
Hoofdstuk 45	De eerste trillingen	593
Hoofdstuk 46	Die nacht	603
Hoofdstuk 47	Het beleg van de raventoren	617
Hoofdstuk 48	De schaduw van de dood	634
Primaire volkeren Valtada		651
Secundaire volkeren Valtada		652
Over de auteur		653

Vyrendia

Donkere zee

Diepe wereld

Azeria

Varia

Teikon

Lundog

Elondra

Kolynté

Tiraya

Gashdan

grote meren

Talfar

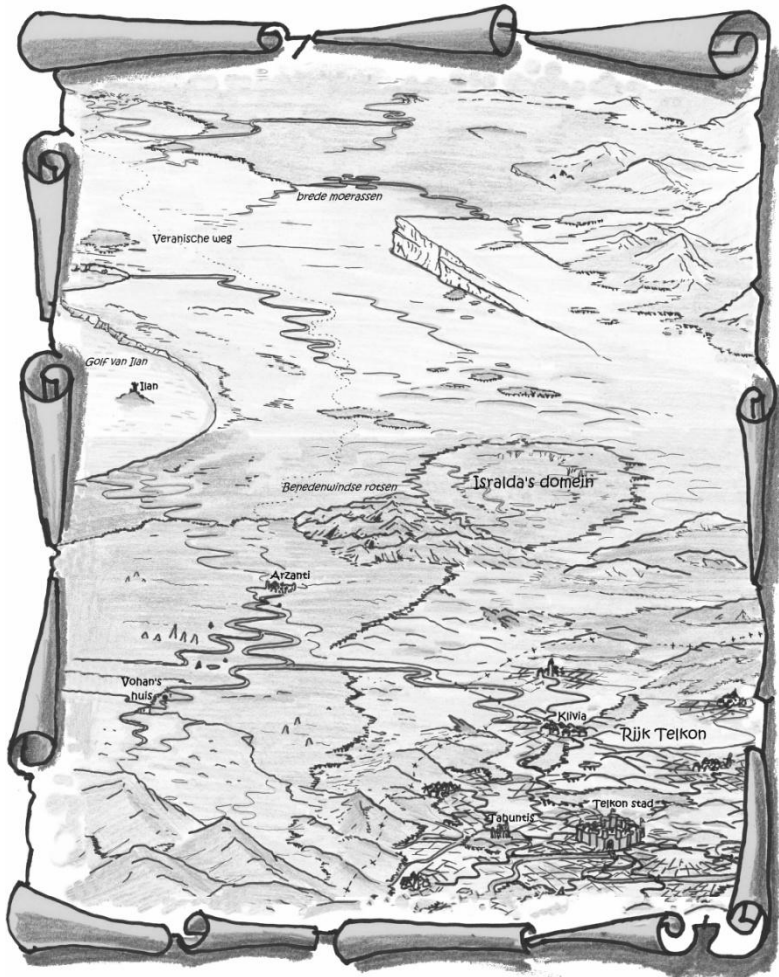
Orynthus zee

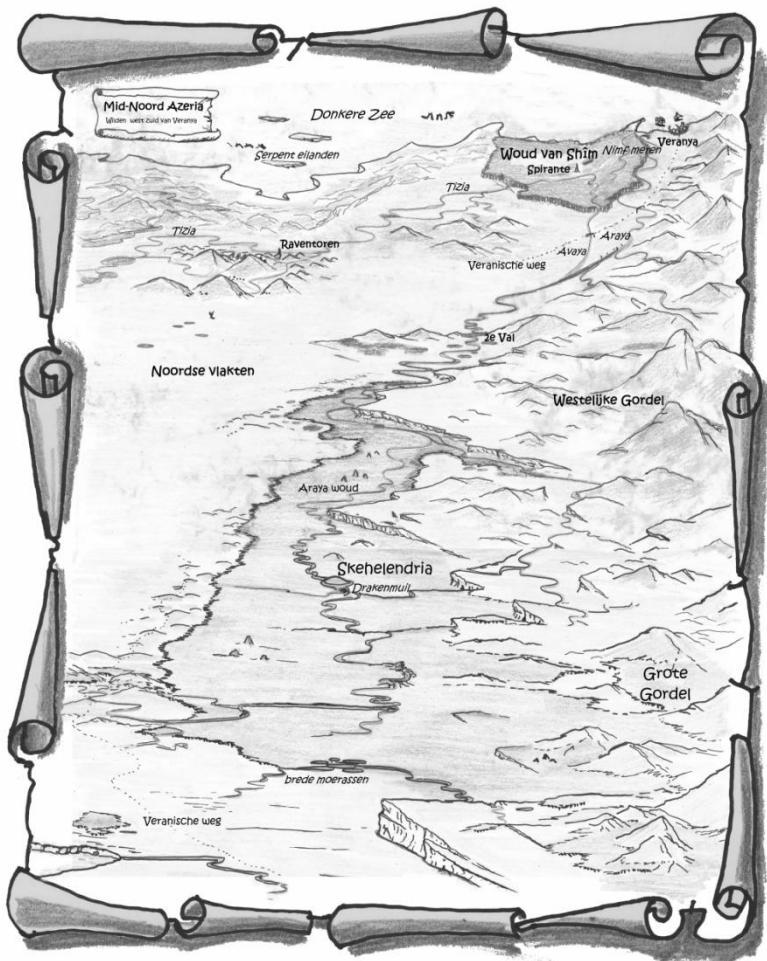
Ilyhar

Zee van Chandra

Arshana

Diepe wereld

Mid-Noord Azeria
Lijden west-zuid van Verania

Donkere Zee

Serpent eilanden

Woud van Shim
Spiranse

Veranya

Nimf meent

Tizia

Arava

Veranische weg

Ravencoren

Ze Val

Noordse vlakten

Westelijke Gordel

Araya woud

Skehelendria

Drakenmuur

Grote
Gordel

brede moerassen

Veranische weg

Deel 1

De roeping

Aresta

Dit was de meest spectaculaire dag van de hele zomer! Toegegeven, tot nu toe was er maar één andere dag voor die “titel” in de race geweest, maar dan nog. Op deze dag had Aresta meer meegemaakt dan gedurende haar hele verblijf hier in dit verdomde dorp. Terwijl ze haar hooivork voor de zoveelste keer in de stalmest stak, nam ze een moment om na te gaan of ze niet overdreef, maar het was gewoon waar. Door die ontmoeting van vanmiddag werd vandaag verheven boven alle saaie dagen van mesten, drijven en weer mesten.

Met een kreun tilde ze de naar ammoniak stinkende plag op haar te zwaar beladen kruier. Ze wreef het zweet weg van haar voorhoofd en merkte niet hoe daarbij restjes mest werden uitgeveegd in de lokken van haar blonde haar. Haar gedachten gingen naar de twee vreemde mannen die uitgerekend zij had opgepikt. Ze plofte neer op een strobaal en leste haar dorst met een beker regenwater. Deze dag had al haar verwachtingen overtroffen.

Dat deze zomerlange logeerpartij haar niets zou brengen, dat wist ze al lang. Dit zomerverblijf in Arzanti was één grote valstrik van haar vader gebleken. Eén waar zij met open ogen was ingelopen. Hoelang had ze gezeurd voor ze eens weg mocht van de boerderij van haar ouders? Ze wilde iets van de wereld zien, andere Nara ontmoeten. En dan niet andere boeren, maar Nara met een spannender leven. Nara die iets te vertellen hadden. Iets dat niet ging over dierenpoep of over het weer of over de oogst die altijd wel beroerd leek.

Afgelopen jaar had ze er een sport van gemaakt om haar vader op ieder ogenblik aan het hoofd te zeuren. Mocht zij ook een keer? Ze was zeventien! Die enkele misstap van jaren geleden kon echt niet meer als excuus worden gebruikt om haar nog langer vast te houden op het erf. Er waren Nara die op *hàren* mochten. Nara wiens ouders het juist toejuichten dat ze kansen zochten buiten het dorp en richting de stad.

Haar moeder was de enige die dat verlangen had begrepen. Zij was ervan

doordrongen dat Aresta niet degene was die de boerderij zou helpen voortbestaan. Zij was de enige die bereid was te luisteren wanneer Aresta haar vader smeekte ergens heen te mogen, om ergens anders dan in Klivia ervaring op te doen. Misschien kwam het door haar moeder dat haar vader uiteindelijk had ingestemd met deze werkvakantie. Dat hij die onverwachte ommekeer maakte en zelf met het aanbod kwam om Aresta en haar broertje voor één seizoen uit te besteden aan zijn zuster.

Dat was totaal onverwachts gekomen. Aresta was compleet overdonderd toen ze hoorde dat ze honderd kilometer verder mocht verblijven dan waar haar vader en haar moeder waren. Het had even geleken alsof ze haar eindelijk hoorden. Alsof ze haar weer vertrouwden en een verantwoordelijkheid durfden te geven, anders dan die voor varkens. Godinne, wat was ze die dag blij geweest. Dat was de beste dag van de zomer op dat moment, maar ze was er al snel genoeg achter gekomen hoe erg ze zich vergist had. Hoe haar vader door een klein stukje vooruit te rennen, haar de wind uit de zeilen had genomen en haar eigenlijk in al haar ambities had gesaboteerd.

Dit verdomde dorp, Arzanti, lag namelijk niet dichterbij Telkonstad, maar juist nog verder er vanaf. Het lag net buiten de landsgrens en het was misschien wel het laatste gat, voordat je werd opgeslokt door de wilde landen van het westen. Het laatste plekje met beschaving, voordat je verdween richting de Zilverbergen en de Hooglanden. De uitgestorven streken waar je alleen nomaden of verdwaalde reizigers kon treffen. Vrijwel niemand van betekenis. En Godinne, wat was dit dorp vergrijsd! Haar vader had dat natuurlijk geweten, maar hij had het doen voorkomen alsof het er zou bruisen van het leven. Dat deed het dus niet. Meer vee dan Nara en de Nara die hier woonden leken allemaal wel ouder dan veertig. Er waren nauwelijks kinderen of Nara van haar leeftijd.

‘Die trekken ’s zomers naar de stad,’ wist tante haar op haar eerste dag al te vertellen. ‘Ze verdienen rijkelijk op graanplantages en keren pas weer in de herfst terug.’

Tante was zo blij dat Aresta was gekomen om te helpen. Als dank voor die gastvrijheid mocht ze paarden mesten in plaats van varkens. Geiten melken in plaats van de koeien van haar vader.

Aresta blies en greep de steel van de hooivork om zich overeind te hijsen. Ze wilde zich net verheffen, toen een zware windvlaag de staldeur

naar binnen deed openslaan. Aresta schrok daar dusdanig van dat ze met haar vork tegen haar kruier stootte. Het wagentje kantelde en alle mestplaggen vielen dampend terug over de vloer. Een toevallige voorbijganger kon de deerne in de stal horen vloeken. Mokkend en mopperend sloeg ze de deur weer dicht en ze vergrendelde hem. Die belachelijke wind, die hoorde helemaal niet bij dit jaargetijde.

Ze keek om zich heen in de stal en zag de ravage die ze had aangericht. Dit kon ze er niet bij hebben. Er was niets erger dan bezig moeten zijn met dit soort klusjes, terwijl het eerste en waarschijnlijk ook het enige avontuurlijke ooit in dit dorp, op dat moment gebeurde. Er was eindelijk iets interessants gaande, maar het gebeurde niet in deze stal. Het gebeurde thuis bij tante. Zelfs haar rotbroertje zou er meer van meekrijgen dan zij. Zij liep achter met haar werk en niemand zou het accepteren als ze deze stal vuil achterliet, omdat ze verhalen wilde horen en haar nieuwsgierigheid wilde bevredigen.

Het wrange was dat ze juist zo achterliep, omdat ze vanochtend door die twee mannen was opgehouden. Haar tocht naar het slachthuis had een vlot heen-en-weertje moeten zijn, maar zij had lifters aangenomen en er een veel te lang avontuur van gemaakt. Nu boette ze daarvoor. De bron van haar interesse, was de bron van haar tegenslag geworden.

Ze zuchtte, vol zelfmedelijden. Als ze klaar was met deze stal, dan moest ze ook nog Sykra aan zijn maaltijd helpen. Zijn stal stond aan de andere kant van het dorp en tegen de tijd dat die veelvraat klaar was met zijn stinkmaal, zou het al donker zijn. Dan miste ze het avondeten en daarmee iedere laatste kans om meer te horen over de vreemde dingen waar ze die mannen over had horen fluisteren. Dan hoorde ze misschien nooit iets over dat eiland dat voorbij de schotsen van Veranya in de zee te vinden was.

Leunend op haar vork, liet ze zich wegvoeren in haar dromen. Zij had nog nooit de zee gezien. Ze had er alleen over horen vertellen en ze had ze ooit op een schilderij gezien bij een verkoper op de dorpsmarkt. Deze mannen waren ernaar onderweg. Ze gingen niet alleen naar de haven, maar ze waren voornemens om echt uit te varen. Uitvaren over de wateren die nooit bevaren werden, op zoek naar een eiland waar nog nooit iemand was geweest. Verdorie, hoe spannend was zo iets wel niet?

Aresta wreef haar haarlok naar achteren. Het kon ook onzin zijn. Iets

wat die knul haar had verteld om haar te imponeren. Hij begreep vast dat zij de meest simpele boerentrien was die hij ooit zou zien. De blondine, blonder dan blond. Zeker nadat ze hem zo hard tegen de planken van die brug had laten slaan. Nee, met die actie had ze vast een denderende eerste indruk gemaakt. Hij had erom gelachen, maar ze had ook gezien hoe vaak hij nadien zijn hoofd betastte. Hij had er echt last van. Dat kon ook niet anders. Op dat moment had ze zichzelf zo briljant gevonden. Ze trof twee mannen op de bodem van een diep ravijn, terwijl ze zelf daar bovenop de brug stond met haar reusachtige sauriër. Als je zo'n groot lastdier als Sykra tot je beschikking hebt, dan laat je die arme mannen toch niet dat gevaarlijke eind naar boven klimmen langs een touw? Nee, dan bind je dat touw aan je monster vast en dan vraag je ze om zich stevig vast te houden. Zweepje tegen de heupen van je beest en dan hoeft het geen druppel zweet te kosten. Goed plan, toch? Prima plan, als je monster bereid is om ook op het juiste moment weer te stoppen. Nou moest zij morgen waarschijnlijk zelf het hekwerk van de brug herstellen. Er waren vast al Nara in het dorp over haar aan het mopperen. En dat terwijl de man met die bult op zijn hoofd er waarschijnlijk het meeste last van had.

Hoe waren die twee in vredesnaam in dat ravijn beland? Als ze gewoon de weg hadden gebruikt, zoals iedere andere reiziger, dan had Aresta niet zo inventief hoeven te zijn met haar touw en haar shandrach. Dan was de brug heel gebleven en had die ontmoeting zonder gêne kunnen verlopen. Ze beet op haar nagel. Wat had hij daarover ook alweer gezegd? Die man met het donkere haar was praatgraag. Hij had gezegd dat ze niet vanuit Telkon kwamen, maar juist vanuit de richting van de Zilverbergen. Daar lopen helemaal geen wegen. Hij en zijn metgezel hadden het water gevolgd en dachten dat ze vroeg of laat wel een plaatsje zouden vinden. Niet eens zo'n heel onzinnige gedachte, maar waarom kwamen ze van zo ver uit de wildernis? En waarom zo'n bizarre voetocht, helemaal naar Veranya in het uiterste noorden? Aresta had vragen, vragen en nog eens vragen, maar ze had ook werk, heel veel werk.

Ze was een half uur verder toen de stal weer netjes oogde en de paarden terug naar binnen konden. Die beesten van water voorzien, kostte haar nog eens een kwartier en toen ze, met de vork achter zich slepend, ein-

delijk naar buiten mocht, zag ze dat de lucht al donkerblauw werd. Dat was het nadeel van dichterbij de bergen leven: de zonsondergang ging veel sneller dan thuis. Het ergste was, dat ze de bergen zelf nog niet eens bezocht had. Ze stalen het daglicht achter hun hoge horizon, maar ze lagen nog zeker een volle dag reizen naar het westen. Niemand die de moeite nam om haar er een keer heen te brengen. Ze kon er alleen maar van dromen, net als van de zee. Zo typisch dat. Ergens eindelijk dichtbij zijn en er toch niks van mee krijgen. Het begon de opsomming van haar levensverhaal te worden.

Neem die twee mannen nou? Nadat ze hen naar het dorp had geholpen en in contact gebracht met tante, verwelkomde tante hen voor de gehele middag. Zij zat waarschijnlijk met ze thee te drinken. Kyrian liet ze vast zijn afgetrapte knuffels zien. Maar zij was rommel aan het ruimen en haar takenlijst aan het afwerken. Eindelijk interessant gezelschap, maar zij was bezet.

Het was nog een hele opgave om de kruier de schuur uit te wurmen met die druk van de wind op de deur, maar uiteindelijk lukte het en ze reed hem om de stal heen naar een plaats in de luwte waar een vleeshoop lag te stinken. Alle vliegen van Arzanti hadden het slachtafval gevonden en Aresta hield haar mouw voor haar neus, voordat ze een halve stap verder durfde te verzetten. Gadver, wat was het verzorgen van een shandrach verschrikkelijk smerig werk!

Het was wel het enige puntje van ervaringsverbreding dat deze zomer haar had opgeleverd. Met paarden werkte ze in haar eigen dorp vaak genoeg, maar de verantwoordelijkheid dragen voor een wagensgrote, aasetende sauriër? Nee, dat was nieuwe materie voor Aresta. Iets waarvan ze nog steeds niet wist of ze er blij mee was of juist niet. Het leren zorgdragen voor Sykra was zwaar en smerig, maar het was uniek. Ze had zich door haar tante laten vertellen dat Sykra de enige shandrach was aan deze zijde van de Grote Gordel, de enige tamme sauriër van dit formaat en dat was niet zonder reden. Ze waren lastig te houden, dit soort monsters. Het was moeilijk om ze af te richten, al was dat haar tante wel gelukt. Door Sykra goed te voeden, konden ze het monster in een gebouw naast de paarden houden, iets wat in de meeste dorpjes op een kleine ramp zou uitlopen, maar tante zag Sykra als een persoonlijk experiment. Als zij erin slaagde een lijn van deze monsters te fokken, die

inderdaad vredelievend naast ander vee kon verblijven, dan trof ze een gat in de markt. Op zich had ze een redelijke kans van slagen. Een shandrach was geen roofdier, maar een aaseter, het echte euvel zat vooral in het territoriale dat dit soort dieren in bepaalde fasen van hun leven botvierden. Tante dacht dat te kunnen onderdrukken door te sjoemelen met hormonen in het prooivlees en vooralsnog moest Aresta concluderen dat het werkte. Sykra oogde als een waar monster, maar hij was zo mak als een lammetje.

Even moest Aresta gniffelen. Ze dacht terug aan de blikken van die twee mannen toen ze Sykra zagen staan, zo naast haar kleine broertje. Zo'n shandrach kon Kyrian waarschijnlijk met één hap wegschrokken, maar hij zou aan twee beten genoeg hebben tegenover een volwassen Nara. Die kerels hadden gekeken alsof ze hun eigen dood in de ogen starden. Dat was een heerlijk moment geweest, die twee volwassen mannen die het bijna in hun broek deden. Ze hadden echt moeten wennen aan het plaatje van een jonge, blonde meid die in haar eentje zo'n kolos wist te mennen. Toch hadden ze zich snel naar de situatie weten te passen. Dat moest ze ze nageven. Ze hadden het zelfs aangedurfd om met haar en haar broertje bij Sykra op de rug te stappen. Ze hadden haar aanbod voor een lift aanvaard en daar was ze echt blij mee geweest. Die hele redding uit het bos en de tocht van daar naar het dorp, had Aresta in de gelegenheid gesteld om haar tante en diens zaak bij hen onder de aandacht te krijgen en daar was tante op haar beurt weer blij mee. Er waren genoeg Nara in het dorp die eenzelfde soort diensten aanboden als tante, maar deze twee had Aresta mooi weten te strikken.

Het gezelschap op de terugtocht, was Aresta goed bevallen. Het waren twee zonderlinge kerels. Heel anders dan de pummels en boerenzonen die ze meestal sprak. De twee mannen kwamen vanuit de wildernis, maar die ene had duidelijk een stads accent en ook de ander leek meer beleerd dan de gemiddelde pelsjager van richting de grote meren. Ze hadden zich netjes voorgesteld, maar hoe heetten ze ook alweer? Beide mannen hadden hun naam genoemd, maar ze had dat slecht gehoord of ze was het op hetzelfde moment alweer vergeten. Ze vond het niet netjes om zoiets opnieuw te vragen.

Shutai! Ja, dat was het, die ene heette Shutai! Shutai was degene met het donkere haar en het sikje; de kleinere van de twee, die duidelijk uit de

stad kwam. Hij was degene die ze met het hoofd tegen de brug getrokken had, maar hij was ook degene met de vlotste babbel. Hij had naast haar op Sykra's bok gezeten, terwijl zijn vriend zich afzijdig hield. Shutai had haar verteld over hun reis, over hoe ze in dat ravijn waren terechtgekomen en over waar ze nog naartoe wilden. Hij was aardig en vriendelijk. Leuk gezelschap, tijdens dat uurtje rijden. Hij had een wat exotisch uiterlijk. Iets oosters, met nauwe ogen. Iets dat hem qua wortels in ieder geval heel wat verder plaatste dan uit het land van Telkon. Hij was steeds heel beleefd tegen haar, maar toen hij haar broertje vertelde over het maken van een zeereis, dacht ze echt dat hij dat vooral deed om indruk op haar te maken. Aresta had het gevoel dat hij haar leuk vond. *Ugh!* Nee, dat waren haar dagdromen. Ze had er heel lang van gedroomd dat ze, eenmaal weg van huis, iemand zou vinden om bij aan te haken. Al deze tijd hier in Arzanti was er niemand voor handen gebleken en daarom wierp ze zich in haar gedachten maar op aan de eerste de beste knul die voorhanden kwam. Daarvoor moest ze waken. Dat was geen goede insteek. Maar waren dat haar gedachten of de gedachten van haar vader? *Bah!* Wat was het moeilijk om los te komen van je nest!

Aresta spande zich in achter haar kruier die vol lag met het stinkende vlees. Ze wilde zich op haar werk concentreren, maar toen ze de hoek omkwam en in de verte rook uit de schoorsteen zag bij tantes huis, besloot ze haar kruier daar te laten waar hij stond. Het was al veel te laat. De lucht leek donker en stormachtig en misschien ging het regenen. Als ze eerst naar Sykra ging, dan zou ze misschien niet meer terug kunnen komen en dan hadden tante en haar gasten al gegeten. Ze draaide het om. Ze ging eerst eten en haar nieuwsgierigheid bevredigen en dan maakte ze later haar werk met Sykra af. Door al dat dagdromen schoot ze toch geen donder op.

Dat ze goed gekozen had, bleek toen ze het stenen pad opliep dat naar het huis van tante leidde. Ze kon aan de geur uit de schoorsteen ruiken dat het avondmaal reeds gaar was. Ze rook haar tantes soep en ook gebraden vlees. Tante pakte behoorlijk uit. Blijkbaar klikte het tussen haar tante en de twee mannen. Aresta was nieuwsgierig naar waar ze over praten. Ergens halverwege het pad bedacht ze zich echter, dat binnen-

komen zoals ze gekleed was, misschien niet het beste idee was. Ze stonk naar mest en als ze langs haar lijf naar beneden keek, zag ze de poep nog op haar broek zitten. Ze besloot het pad naar de deur te laten voor wat het was en ze stak door tantes kruidentuin naar de deur aan de keukenzijde. Vandaar kon ze met gemak op de ladder naar de bovenetage klauteren en in de zoldering komen waar zij en haar broertje mochten slapen. Daar trok ze snel haar vuile kleren uit en ze haalde op de tast iets uit haar kist waarin ze beter voor de dag kon komen. Het werd haar rode rok en de witte blouse die ze eigenlijk alleen maar voor het hooifeest had meegenomen. Ze borstelde haar haren om er zeker van te zijn dat daar geen stro in zat, maar ergens halverwege die handeling bedacht ze zich dat ze wel erg haar best deed voor haar presentatie aan twee vreemden. In al die tijd waren er nog nooit reizigers geweest en tante had al helemaal geen andere gasten gehad dan haar en Kyrian. Toch speelde er wel meer dan dat. Deze mannen waren anders. Ze leken stadser en ze droegen iets geheimzinnigs met zich mee. Iets dat haar intrigeerde.

Aresta deed niets liever dan raden naar de zoveel interessantere levens dan die van haarzelf. Terwijl ze haar broek uittrok, probeerde ze zich wijs te maken dat het niets te maken had met die glimlachjes die Shutai een aantal keer naar haar had gericht. Ze ging daar zo in op dat ze, pas nadat ze haar schone rok van haar bed afraapte, zag dat haar broertje daar lag te slapen. Aresta keek vreemd op om het jochie daar te zien. Hij lag half naast het bed en met zijn hoofd tegen een houten balk. Waarom had tante Kyrian al naar bed gedaan? Was het later dan ze dacht en hadden ze al gegeten?

Zachtjes tilde ze Kyrians hoofd op en ze schoof het kussen eronder, anders zou hij morgen hoofdpijn hebben. Daarna klom ze over hem heen en ze opende stilletjes het luik. Geruisloos klom ze van de ladder af. Niets kraakte, dat had ze vaak genoeg gerepeteerd. Even later rende ze weer om het huis en zo opende ze schijnheilig de voordeur, zodat ze haar entree kon maken.

Iedereen bleek inderdaad al klaar met eten. Tante was de tafel aan het afruimen en de twee reizigers zaten met hun thee aan de verre zijde van de kamer. Iedereen keek op en dat kwam niet door de tocht die wild bij Aresta door de rok blies. De twee mannen gaapten Aresta aan en toen dat gapen bij Shutai in een grijns veranderde, kreeg Aresta snel een roze

blos.

‘Vind ik nou de hond in de pot?’ keerde ze zich snel naar tante, maar tante staaarde haar met bijna net zoveel verbazing aan als de mannen.

‘Zoals jij je hebt uitgedost, vermoed ik dat je iets heel anders dan de hond in je pot verwacht.’ Tante tilde haar wenkbrauw afkeurend, maar Aresta verbrak snel het oogcontact.

‘Het kan toch niet zo laat zijn?’ Aresta keek over haar schouder naar de buitenlucht. Ze dacht dat vooral de storm verantwoordelijk was voor het donker.

‘Nee, dat is het ook niet,’ beaamde haar tante. ‘Maar deze heren hebben morgen een zware reis voor de boeg en ze stonden erop dat ze vroeg mochten slapen.’

Die opmerking sloeg bij Aresta het nodige aan wind uit de zeilen.

‘Morgen alweer weg?’

Shutai gaf haar een wat schuldige knik. ‘De zee is ver van hier.’

Ja, dat wist zij ook wel, maar morgen al?

‘Je tante leent ons paarden,’ sprak de blonde man die iets stiller was.

Aresta keerde haar blik weer naar haar tante. ‘Lenen?’

‘Huren,’ verbeterde Shutai zijn metgezel.

Aresta keek nog steeds met het nodige aan ongeloof. ‘Een paardhuur helemaal tot naar Veranya?’

‘Ze hebben geluk dat het naar Veranya is,’ galmde haar tante. ‘Daar hebben wij familie zitten.’

Aresta keek haar tante glazig aan. ‘Wij? Familie in Veranya?’

‘Niets waar je vader iets van af weet,’ snoof haar tante. ‘Iets tweede generatie aangetrouwd, maar wel iemand waarmee ik in contact sta. Hij kan de dieren te zijner tijd aannemen en weer terugsturen.’

‘Ohw,’ stamelde Aresta, maar haar tante kwam op haar toegelopen en ze haakte bij haar nichtje in. Ze nam haar mee naar de keuken. Met hun rug naar de gasten toe, toonde tante Aresta snel iets dat blauw met rood glinsterde in haar buidel. Waren dat edelstenen?

‘Dit is waarmee ze mij betalen,’ fluisterde tante. ‘Voor zulk geld zijn we gedekt, zelfs als ze de dieren willen stelen.’

‘Hebben ze dat zomaar op zak hier in de wildernis?’

Tante schudde snel haar hoofd. ‘Je moet weten wanneer vragen te stellen en wanneer niet, Aresta.’

Aresta keek haar tante verwonderd aan. ‘Weet je dat zeker? Als je helemaal niets van ze weet dan...’

Tante hield een vinger bij Aresta voor haar mond. ‘Dit lijkt in niets op wat jij hebt meegemaakt,’ beet haar tante streng. ‘Ik ken tenminste één van hen, die blonde. Hij is hier jaren geleden eens in het dorp geweest en heeft een geit van me gekocht. Hij was toen in het gezelschap van een meisje. Een kittige dame als ik me niet vergis. Men zei dat ze nabij de wildernis in een hut gingen wonen. Prima volk, als ik het me goed herinner.’

‘Volgens mij herinnert u zich alleen wat u zich wilt herinneren, tante,’ bromde Aresta.

‘Ga uitgerekend jij mij beleren over wie ik wel of niet kan vertrouwen?’ De blik tussen tante en Aresta werd intens. Vanuit de woonkamer klonk gelukkig een vrij harde klap en de twee dames keken snel door de deurpost om te zien dat één van de luiken door de wind aan het dansen was geslagen. Tante knikte naar Aresta en Aresta liep de kamer door. Ze sloot het luik en excuseerde zich naar hun twee gasten.

‘Dank je, meisje,’ zuchtte tante alsof er niets was voorgevallen. Ze keerde zich weer tot haar gasten. ‘Het is vreemd dat het hier zo waait in deze tijd van het jaar, maar er gebeuren wel meer vreemde dingen in de afgelopen dagen. Gisteren nog hoorden we een vreselijk gekrijs in het midden van de nacht. Nu regent het en het is ook niet vaak dat mijn allerliefste nichtje mij mijn klandizie in de schoot werpt.’ Ze grinnikte. ‘Kleine meisjes worden groot.’

‘Groter dan u denkt, tante.’ Aresta en haar tante trakteerden elkaar weer op een blik en het was aan hun twee gasten snel duidelijk dat dat een soort familietrekje was.

‘Heb je Sykra al gevoerd?’

‘Nee, tante. Dat doe ik nadat ik gegeten heb. Goed?’

‘Wees eens lief en ga even boven kijken of je broertje slaapt.’

‘Heb ik al gedaan tante, hij is onder zeil.’

Het kon aan Aresta liggen, maar ze had het idee dat haar tante van haar af wilde. Maakte ze de vrouw te zenuwachtig doordat ze sommige dingen ter discussie stelde? Uiteindelijk was ook Aresta slechts te gast en ze kende haar plaats, maar haar tante zag al in dat Aresta niet voornemens was dit los te laten. Ze knipperde met haar ogen en ze leek Aresta zo-

waar te gedogen aan de tafel. Aresta schonk zich een kom soep in en ze nam slurpend plaats aan het verre eind.

Om het ijs te breken, nam de man met het lange haar beschaafd het woord. Hij bedankte tante voor het eten en zei iets aardigs over de thee die hen was voorgeschoteld.

Tante ging tegenover haar zitten. Ze was al zeker een jaar of vijftig. Ze had een tenger figuur en lang grijs haar dat ze trots over de rugleuning van haar stoel slingerde. Het was duidelijk dat zij hier de dame van het huis was en dat liet ze aan Aresta merken.

‘Jij komt me bekend voor, jongeman,’ sprak ze demonstratief tegen de man. ‘Ben jij hier eerder geweest, enkele jaren terug? Volgens mij wel.’

‘Dat klopt,’ zei de blonde man tot de verbazing van Aresta. De oude vrouw glimlachte zelfingenomen en ze keek scherpzinnig naar haar nicht. ‘Ik wist het wel, je was toen met een meisje. Ze had rood haar of niet? Een mooie dame.’

Dit stukje van het gesprek leek vooral door tante bedoeld om zich aan Aresta te bewijzen, maar het had een onbedoeld effect. Shutai en zijn vriend wisselden een wrange blik uit en de ogen van de blonde man draaiden somber naar de tafel toe. De man was van het ene op het andere moment aangeslagen en Shutai leek hem te willen afschermen door te hulp te komen met het eerste dat in hem opkwam.

‘Uw nichtje is ook een schone dame, als ik zo vrij mag zijn.’

Aresta verslikte zich in haar soep. Tjee, dat was direct zeg!

Haar tante zag de bloes die door het compliment was opgewekt en Aresta verborg haar gezicht direct achter een servet. Toen ze spiekte, zag ze hoe haar tante heel kalm haar blik weer naar de jongeman draaide. Ze dacht dat tante behoorlijk kwaad zou worden, maar tante bleek een glimlach niet te kunnen onderdrukken. ‘Zo vrij mag je zijn, maar dat is ook gelijk de grens.’

Shutai grinnikte en Aresta verborg zich achter haar soep. Goed gesprek dit.

Tante probeerde hen naar neutraler terrein te sturen. ‘Zijn jullie er wel van doordrongen dat de zomer op zijn einde loopt? Veranya halen lukt wel voor de winter, maar het ijs dat de haven blokkeert doet vreemde dingen, soms is het akelig vroeg. Na dit soort stormen is het goed mogelijk dat jullie dit jaar niet meer kunnen uitvaren.’

Shutai glimlachte. ‘Dat lijkt me onze zorg,’ sprak hij beleefd. ‘We hebben er echt wel over nagedacht.’

Tante keek hem wantrouwend in de ogen. Aresta zag dat zijn houding haar niet helemaal beviel. Zou tante Aresta’s woorden uit de keuken horen echoën in haar gedachten?

‘Je weet dat er geen volledige wegen lopen tussen hier en Veranya? Er ligt vooral wild land tussen hier en daar. Dichte bossen vol grillige rivieren. De Noordroute omzeilt dat, maar die gaat na een flinke omweg pas jullie kant op.’

‘Ik ken overal mijn wegen wel,’ hoonde Shutai wat gebeten.

‘Net zoals je je weg wist te vinden naar de bodem van een ravijn?’

Aresta moest zo hard proesten dat haar soep ervan ging borrelen. Toen zag ze die vriend van hem naar Shutai kijken. Zijn blik was alles behalve geamuseerd. Shutai merkte het ook op en hij keerde zich wat brommend naar haar tante.

‘Ik kom van een zeer bereisde familie met affiniteit voor kaarten en voor navigeren binnen wild gebied. Ik verzeker u dat wij onze weg vinden en ik beloof u dat we uw paarden afleveren in de afgesproken taveerne.’ Hij rechte zich een beetje. ‘Mocht u daaraan twijfelen...’

Aresta die was opgestaan, schopte tegen de poten van haar tantes stoel.

‘Weten wanneer te vragen en wanneer niet,’ fluisterde ze spottend.

‘Ga werken, nu,’ galmde haar tante hol.

‘Jawel.’

Aresta wist wanneer ze moest ophouden. Het was allang duidelijk dat de sfeer minder ontspannen was met haar in de ruimte. Iets was ergens misgegaan, maar Aresta kon haar vinger er niet op plaatsen. Ze liep door de keuken naar de buitendeur. Daar schopte ze de deur open, maar ze ging er niet doorheen. Achter haar hoorde ze tante zuchten.

‘Het is niet dat ik jullie wantrouw of dat ik twijfel aan onze overeenkomst, maar Veranya is ver en slechts weinigen wagen zich aan zo’n reis zo laat in het jaar. Daarnaast wenst u bijna niets te delen over uw doel daar of over de aard van uw zaken. Mijn familie heeft ooit eens problemen gekend met de regent van Telkon, we zijn op ons hoede.’

Aresta beet op haar lip, terwijl zij zich verborg achter de keukendeur. Daar zat het hem dus. Haar vader had tante er toch van verteld. Zou hij haar hebben opgedragen om haar weg te houden van iedere vreemde-

ling?

‘Onze zaken hebben niets van doen met Telkon,’ hoorde ze die blonde kerel brommen. ‘Het is iets tussen ons en de wildernis en het laat zich niet gemakkelijk verklaren.’

‘Al goed, al goed,’ volgde tante haar eigen raad op. ‘Ik heb twee prachtige dieren voor jullie klaarstaan. Meer dan slechts gewone paarden. Mijn nichtje verzorgt ze al de hele zomer, ze zijn goed doorvoed en ingereden. U zult mij tijdens uw reis dankbaar zijn. Ik zorg ervoor dat ze morgenvroeg voor jullie klaarstaan.’

‘Mooi,’ bromde de kerel weer. ‘Vergeeft u ons dan vrouwe, maar we hebben een lange tocht achter de rug en nog een lange te gaan.’

Spiekend vanuit de keuken kon Aresta zien hoe hij zijn handen liet rusten bij Shutai op de rugleuning. ‘We moeten morgen vroeg vertrekken.’

Tante knikte teleurgesteld. ‘Mijn paardenstallen staan aan de overzijde van het dorp, nabij de woudgrens. Als u wilt kunt u de dieren voor uw nachtrust inspecteren, want u mag slapen in dezelfde stallen. Kiest u wel de goede deur, want Sykra staat in een schuur vlak naast hen. Toch zal u een goede nacht hebben, met dit huilen van de wind is zijn gesnurk bijna niet te horen.’

Aresta zag Shutai grinniken. ‘Kan uw nichtje ons niet de weg wijzen?’

Aresta draaide snel van de opening weg, ze was even bang dat ze gezien was.

‘Nee,’ wenkte haar tante. ‘Ik wijs jullie de weg.’

Ze opende de voordeur en een stevige wind dreef binnen, terwijl daarachter een regenachtig dorpserv werd onthuld. Shutai keek even over zijn schouder, recht naar de keuken. Tante keek hem vrij droeg aan.

‘Mijn nichtje verblijft hier in het vertrouwen van haar vader. Ik denk dat ik al genoeg risico neem door jullie hier onderdak te bieden.’

Shutai hield gelijk zijn handen op als verweer tegen haar directheid.

‘Ik zou niet durven om...’

‘U misschien niet, nee. Het is vooral zij die me zorgen baart.’ De oude vrouw zuchte. ‘Hij houdt haar veel te kort. Je kunt een kat niet in een mand houden. Ze is echter mijn kat niet, dus vanavond stop ik haar in een kooitje.’

De regen luwde. Tante leidde hen door het donker over het erf en in de keuken kwam Aresta weer tevoorschijn. Verslagen zette ze zich aan de

tafel. Sommige dingen werden nooit vergeven. Ze was niet kwaad op tante. Dit was vooral haar vaders werk. Haar vader, die haar geen seconde vertrouwde met Nara die hem niet bekend waren. Blijkbaar had hij die instructie doorgegeven aan haar tante. Het verklaarde waarom tante haar zo weinig buiten het dorp liet zien. Aresta liet met een zucht haar nagels over de houten tafel krassen. Super zomer dit. Ze had net zo goed thuis kunnen blijven in haar eigen saaie dorp...

Yivenna

3e lag onder water. Ze lag bijna altijd onder water. Niet een hele dag natuurlijk, maar wel dagelijks. Altijd in de ochtend en als het kon ook even 's avonds. Gewoon onder water waar de prikkels minder waren. Waar weinig anders bestond dan de strijd met je laatste adem en het kijken naar je dansende rode haar. Als donkerrood wier golfd en de lokken voor haar ogen en ze blies er de laatste bubbels in die ze nog had. Na deze lichting zou ze hier nog slechts een minuut kunnen blijven. Zo zonder lucht zonk ze langzaam naar de bodem en de pijn in haar romp werd erger. Aan de vraag van haar lichaam moest ze zich vroeg of laat gewonnen geven. Yivenna sloot haar ogen en ze telde. Tweehonderddrieëntwintig, tweehonderdvierentwintig... Ze wist dat ze geen record zette, maar dat was niet het doel. Het doel was even weg te zijn van de wereld. Even weg van onder het gewicht van haar gedachten. Het gewicht van spijt.

Met een plotselinge afzet wierp ze zich weer terug omhoog. Haar gezicht brak door de waterspiegel en haar haren volgden als een korte sluier. Ze snakte naar adem en ze zoog de zwoele woudlucht binnen. Ze liet de lucht haar lijf weer nemen, maar wachtte met het openen van haar ogen. Nog even niet. Zelfs toen haar voeten weer stevig op de bodem van de vijver stonden, was ze nog niet bereid om haar ogen te openen. Ze was niet bereid om te erkennen waar ze was.

Het liefste zou ze haar blokhut zien. Het huis dat Vohan voor haar had gemaakt met die lange, brede steiger. Dat was de plaats waar ze al jarenlang haar ochtend- en avondrituelen onderging. Ze was zelden lang van huis. Zelden op een andere plaats dan daar. Die plaats waar ze haar rust had mogen vinden.

Ze wreef wat druppels uit haar wimpers en met tegenzin waagde ze zich aan een blik. Het enige dat ze zag was donker woud. Somber krullende bomen en hoog riet rondom dit kleine meer. Boven de ritselende blaadjes kroop een droevige, grauwe lucht voorbij. Een stormachtige wind

met vlagen als die van een naderend onweer. Het was geen weer dat hoorde in de zomer. De wind was niet koud, maar ze waaide al veel te lang. Het was de vreemdste wind die ze ooit had ervaren, maar hoe zou dat ook anders kunnen? Dit waren vreemde tijden.

Yivenna waadde kalmpjes naar de oever. Ze raapte haar mantel van een boomwortel en ze greep zich vast om zich op vaste grond te plaatsen. Ze moest eerst even drogen voordat ze haar kleren weer kon aantrekken, maar met deze bries duurde dat niet lang.

Vertwijfeld klom ze op de wat lagere takken van de boom en door een gat in het gebladerte keek ze een flink eind weg. Ze zag de randen van het hoogland dat ze had verlaten. De prachtige pieken van de Zilverbergen die zo lang het decor waren geweest van haar leven. Voor wat ze thuis noemde. Verdomme! Het was nog geen twee dagen en ze had al ongelofelijke heimwee. Zuchtend liet ze haar gezicht tegen de stam aanglijden, terwijl haar ogen staarden naar waar de avondzon niet door de wolken heen kon breken. Hoe lastig is het om een thuis te vinden? Hoe fijn is het als je eindelijk je plek gevonden hebt? En hoe wrang kan het zijn wanneer die plaats je dan ontstolen wordt? Yivenna kon niet anders dan die pijn toelaten. Niet anders dan de ruimte geven aan het verdriet dat door haar heen beet. Verdriet om haar verlies. Weerzin omdat ze gedwongen was te kiezen tussen het ene of het andere. Kiezen tussen twee dingen, terwijl ze enkel gelukkig was toen ze allebei van haar waren.

Ze wreef langs haar neus. Ze staaarde naar de bergen en ze sloot voor een kort moment haar ogen. Ze dacht aan hoe verloren ze zich eens gevoeld had. Hoe verlangend ze ooit vanuit de grote meren was vertrokken. Hoe moedig en hoe dapper ze haar droom van een toekomst was gaan najagen. Hier in het westen van Azeria was *háren* meer dan een gewoonte. Het was niet alleen het ritueel om volwassenheid te bereiken, het was ook het grondvest voor je toekomst. Het was een mijlpaal van verandering. Een openstellen voor je lot. Niemand wist waar de *háren* je ging brengen.

De gedachte was simpel: kinderen worden vroeg of laat groot. Eens komt het moment dat je het nest verlaten moet, maar wat doe je dan? Ben je groot genoeg om in de wereld te overleven? De *háren* was wat dat betreft een test. Het was een duel tussen jou en de wildernis. Het mo-

ment om te bewijzen dat je echt zo groot was als je dacht. Oud en wijs genoeg om een plaats in de wereld te veroveren.

Yivenna glimlachte. Dat deel van de *háren* was voor haar geen enkel probleem geweest. Ze was de beste jaagster van tussen de grote meren en ook op *háren* was het voor haar geen enkel probleem geweest om voedsel te vergaren. Haar hutten waren minder, maar ze had van haar vader een stevige mantel meegekregen. Dezelfde mantel waar ze zich nu, zo'n vier jaar later, nog steeds in hulde. Nee, het overleefdeel van de *háren* was voor haar kattenpis geweest. Het laatste van haar problemen. Zij had vooral geworsteld met haar richting. Op *háren* moest je zelf je richting kiezen in het wilde. Ging je noord of ging je oost of ging je zuid? Dat leek zo triviaal, maar wanneer je echt geloofde dat je *háren* je naar je nieuwe leven ging voeren, dan hing er veel vanaf. Voor een meisje van de grote meren had het voor de hand gelegen dat ze verder was gedwaald naar het zuidwesten. Verder in de wereld van de stille wateren, van oevers vol wilgen, fraaie stenen eilanden die lagen te rusten in de nevels onder de morgenzon. Haar moeder was ooit tussen die meren in gedwaald en haar moeders vader daarvoor. Zij waren tot het watervolk gaan horen. Op hun plaats onder de hemel, maar waarom was Yivenna dan rivieren stroomopwaarts in plaats van stroomafwaarts gaan volgen? Waarom had ze dat toch zo gedaan? Destijds had ze het als een raadsel in zichzelf gezien, maar toen ze Vohan trof had ze het begrepen. Op dat moment waren voor haar echt alle stukjes van de puzzel in elkaar geschoven. Alle dingen op hun plek.

Yivenna starde droevig in de verte. Het was niet ongewoon om op je *háren* anderen te treffen. In een cultuur waar iedereen op een bepaalde leeftijd de wildernis introk om een nieuw leven te vinden, was het niet meer dan logisch dat de wouden wemelden van de eenzame dolers. Vohan was niet haar eerste ontmoeting geweest, maar wel haar laatste. De wouden waar ze in terecht was gekomen, hadden aan de bovenloop van de hoge rivieren gelegen. Het waren verlaten gebieden en ergens had Yivenna zich afgevraagd of het wel haar lot was om nog andere Nara te treffen.

Die dag vond ze een wolf. Ze had het dier met haar speer doorboord en ze had pas net haar deel ervan losgesneden, toen plots Vohan daar had gestaan. Hij was ook een stroomopwaartse reiziger en andere rivieren

hadden hem naar dezelfde plaats gevoerd. Was dat toeval? Natuurlijk had hij haar vangst mogen delen, maar de wetenschap dat er wolven in dit gebied zaten, dwong hen min of meer om een tijdlang samen op te reizen.

Yivenna blies een lange, voldane adem uit. Die tijdlang werd een kleine eeuwigheid. Het rare was dat vanaf dat moment steeds Vohan hun koers door de wildernis bepaalde. Zij was min of meer doelloos geweest tot ze hem vond, maar hij had nog steeds een richting voor ogen gehad. Nog steeds een doel voorbij haar...

Met een boze duw maakte Yivenna zich los van de boom waartegen ze mijmerde. Ze sprong terug naar de grond, op de stenen en het mos die rondom de bospoel lagen. Ze schopte tegen een dode tak, die doormidden brak.

Dat had natuurlijk een waarschuwing moeten zijn. Een voorbode van wat er uiteindelijk op hun pad zou komen. Zij was op *háren* geweest, totdat ze Vohan tegen het lijf liep. Toen was ze klaar. Haar man was zo perfect geweest, zo aantrekkelijk en aardig. Hij had net als zij helemaal niet de behoefte gehad om ooit nog terug te keren naar de wereld. Hij had haar met zich meegenomen tot waar de rivieren geen rivieren meer waren. Daar waar beken in drassige landen hun koers volgden en waar wind over groene grassen en kale rotsen joeg. Hij had haar met zich meegenomen naar de hooglanden. Naar een prachtige geïsoleerde streek net onder de schaduw van de Zilverbergen. Heel anders dan de grote meren die ze ooit gekend had. Veel wilder, veel grauwer en onstuimiger, ze was er prompt verliefd geworden. Verliefd op hun vallei. Verliefd op het huis dat hij daar voor hen maakte.

Yivenna schudde haar hoofd. Waarom deed het zo'n pijn om daaraan terug te denken? Het waren eens de mooiste van haar herinneringen. Het bouwen van een huis uit niets. Hij overdag zwoegend met hout en stenen. Zij jagend in de bossen, prooien villend en vissend in de frisse beken. Het was zo idyllisch. Hun eerste winter was zwaar, maar daarna werd het ieder jaar beter. Ieder jaar het huis wat groter. Ieder jaar met meer op voorraad om de winter door te komen. Alles was zo goed geweest. Alles meer dan ze gedroomd had. Dat leven samen was haar hele waarheid. Het was het enige dat ze ooit had willen zijn of worden, maar

waarom leek het dan zo'n illusie? Waarom zag ze na al die tijd de signalen die ze nooit had willen zien? Waarom, wanneer ze terugkeek naar die bergen, koesterde ze wrok?

Ze loerde met nauwe ogen over haar schouder. Die bergen... eens waren ze een prachtig panorama, maar nu waren ze haar vijand. Ze keek om en zag alleen nog de plaats waar ze hem was verloren. De plaats waar hij van haar was afgenomen.

Zuchtend stapte Yivenna terug naar de rand van de bospoel. Ze had geen behoefte om nog eens in het water te waden, maar ze keek voor haar voeten naar haar rimpelige spiegelbeeld. Naar de plaat van een getekende vrouw. Gekrenkt in heel haar wezen. Ze voelde zich overvallen. Overrompeld van het ene op het andere moment. Maar was dat zo? Was de manier waarop hij van die berg naar beneden was gekomen echt zo'n grote verrassing? Was het zo verbazingwekkend of was het juist iets dat al die tijd in de sterren stond geschreven? Iets dat ze had kunnen weten wanneer ze eerder op de tekens had gelet?

Ze staaarde naar haar troebele reflectie. Ze keek naar haar parse ogen die zich verscholen achter haar natte, donkerrode haar. Hoe eerlijk was het wanneer ze deed alsof dit alles haar plotseling was overkomen? In hoeverre had ze juist haar haren voor haar ogen getrokken om niet altijd alles te hoeven zien? Achteraf bekeken was alles te verklaren. Vohan was haar lot geweest, hij was het einde aan haar *háren*, maar voor hem was dat eigenlijk nooit zo geweest. Voor hem was zij nog niet de slotsom.

Ze tuurde in het water. Als het vinden van elkaar de enige werking van het lot zou zijn, dan zouden ze nog kilometers zuidwaarts wonen. Dan waren ze niet verder gedwaald dan die streek waar ze elkaar vonden boven die geveldde wolf. Dat was in ieder opzicht meer *háren* getrouw en zinniger.

Het lot brengt twee Nara bij elkaar en op die plaats waar ze elkaar vinden bouwen ze hun leven. Voor haar zou dat gewerkt hebben. Voor haar was dat genoeg geweest. Vohan, nu ze eraan terugdacht, peinsde daar niet over. Ook toen al vertelde hij haar hoe de bergen hem riepen. Over hoe hij in zijn hart geroepen werd om de riviertjes naar hun begin te volgen. De wereld naar haar hoge punt. Hij zat daar op die avonden met haar voor het vuur en hij spiegelde het haar allemaal voor. Een huis bo-

ven op de bergen. Een piek die hij wilde bestijgen. Een berg waarvan hij over de gehele wereld wilde uitkijken. Was dat niet exact hetgeen dat hij haar op die eerste dag gezegd had? Dat hij een beeld had van een berg? Van een plaats waar hij naartoe moest? Zij had geen enkel doel voor ogen, behalve hem op dat moment, maar zijn ogen dwaalden verder. Ze zochten naar een plaats en zij mocht mee. Ze mocht mee van hem, dat wel, maar zij was niet het eindpunt.

Yivenna blies naar voren over de waterspiegel. Ze tuurde naar de golfjes die ze daar teweeg bracht. Die berg van hem, daar was het alles om te doen geweest. Het liefste had hij hun huis recht daar op die top gebouwd. Het was door haar zinnigheid, dat ze hem ervan had weten te overtuigen dat dat dom was. Dat je op zo'n bergtop niet kon jagen. Dat daar geen beschutting lag. Dat er te weinig water was om in te vissen. Nu ze er zo op terugkeek was de uiteindelijke locatie van hun huis een soort van compromis. Het was zijn knieval naar haar, die hij had kunnen maken omdat zijn berg daar voldoende nabij was. Een beetje een wrange conclusie, maar het was zoals het was.

De Godin wist hoe gelukkig ze geweest was. Hoeveel vreugde die plaats haar geschonken had. Zij was op haar plek geweest. Jagend, slapend, vrijend. De mooiste plaats op heel Valtada. Ze had haar hart daar in de grond gegoten. Was dat werkelijk voor hem zo anders geweest? Had hij haar misleid en was die tijd daar samen dan zo'n leugen?

Yivenna wilde dat absoluut niet geloven. Ze had zijn lach gezien wanneer zij terugkwam van de jacht. Zijn enthousiasme gehoord wanneer hij sprak over zijn timmerprojecten. Ze had zijn armen om haar lijf gevoeld wanneer ze elkaar lief hadden. Verdomme! Daar was nooit sprake van bedrog geweest. Het was oprecht, zoals hij haar bekeken had. Oprecht gelukkig, net als zij.

Voorzichtig keek ze weer om. Die berg daar. Die berg was het andere verhaal. Die had ze onderschat... Die had zij nooit begrepen.

Val-Shinmor, zo heette die piek daar in de verte en in een zekere zin was die berg daar Vohans tweede liefde. Yivenna had er nooit het kwaad van ingezien. Haar man hield van bergbeklimmen. Nou en? Hij ging graag op reis in het hooggebergte om zich te bezinnen. Nou en? Het was vervelend als hij soms een week lang wegbleef, maar hij kwam terug en daar ging het om. Hij kwam altijd terug en hij schonk haar dan een gulle glim-

lach. Hij kwam terug en daarna vrijden ze samen alle sterren uit de hemel. Er was niets mis daar. Niets dat niet had moeten kunnen. Niets dat hen uit elkaar zou drijven. Niets... Tot vier dagen geleden. Niets tot op die dag dat hij terugkwam met dat licht.

Yivenna's zicht in de verte werd troebel. Het viel haar zwaar daar aan terug te denken. Aan die middag dat hij haar leven op zijn kop zette. Die avond en die nacht waarop ze besepte dat haar leven daar geëindigd was. Dat alles wat haar dierbaar was, over was. Voorbij.

Met een donkere rimpel liet ze zich door de knieën zakken. Ze ging zitten zoals ze had gezeten op de ochtend van zijn vertrek. Volledig uit het veld geslagen. Moedeloos en gebroken. Verward en overvallen. Wat kon er daarboven op die berg gebeurd zijn? Hij ging daar ieder jaar in ieder seizoen een keer naar boven. Soms kwam hij ziek terug, soms juist sterk. Soms snel, soms pas na een lange tijd. Hij zei altijd dat hij er naartoe ging om na te denken. Dat hij zich graag bezigde met wereldse raadsels. Dat hij zich daar vragen stelde over zijn plaats binnen het universum. Dat waren geen vreemde dingen. Sommige Nara vroegen elkaar die dingen in tempels of kapellen; aan priesters of aan waarzegsters. Een man die deze vragen stelde aan de wereld zelf, klonk haar gezonder. Ze zag hem liever praten met een berg, dan met een sekteleider. Ze zag er geen kwaad in. Ze zag er net zo min een bedreiging in als dat ze verwachtte dat het ooit tot iets zou leiden. Het laatste wat ze gedacht had, was dat hij voor haar zou komen te staan zoals hij gedaan had. Zomaar voor haar, in hun kamer. Wijzend naar een licht dat voor zijn handen scheen...

Verdomme! Wat was er niet daar door haar heen geschoten? Ze had gedacht dat het een truc was, dat hij een dwaallicht had gevangen. Een dwaallicht of een woudsprite, maar het had zo helder tussen hen in geschinen. Zo warm en fel. Ze had eventjes gedacht dat het een bliksem was en dat hij die op de één of andere wijze daar boven op de berg beheesterd had. Er gingen geruchten over Nara die zulk soort talenten hadden. Nara die licht konden vasthouden of wegschieten. Ze had zelf gezien hoe het gestormd had. Ze had die nacht tevoren de bliksems in de berg zien slaan en ze was doodsbang geweest dat hij daarboven gevangen was door zulk onweer. Ze had zich werkelijk van alles in het hoofd gehaald, maar niet dit. Niet dat hij thuis zou komen met een witte lichtbol.

Met een parel die hij tussen hen in liet zweven.

Soms vroeg ze zich af of ze het zich verbeeld had. Dat ze het had ingebeeld, omdat ze zo van slag was. Een Nara kon zoveel van zijn eigen belevenissen maken als hij er maar lang genoeg over piekerde, maar Yivenna wist stiekem heel goed wat hier de leugen was en wat de waarheid. Ze wist precies wat hij haar daar had laten zien. Precies wat hij erover had verteld.

Dat was een heel verhaal over hoe hij zich inderdaad door de storm had laten grijpen en hoe er in de wind een stem tot hem gesproken had. Een roep vanuit de wind. Een roep waaraan hij zelf zou hebben getwijfeld als het niet gestopt was toen hij die witte parel kreeg. Inderdaad, een bliksem die voor zijn voeten in de grond geslagen was. Een bliksem in een bolvorm, gevallen uit de hemel en toen opeens aan hem verbonden. Een bliksem die hem vanaf daar zijn pad zou wijzen.

Yivenna kraste met haar nagels over de mosvloer. Zijn pad, verdomme. Die lichtbol was op zichzelf niet eens het voornaamste probleem geweest. Het probleem was dat hij van die berg kwam met een opdracht. Met een pad. *Een pad dat van haar wegliep.*

Yivenna haatte goden. Ze haatte goden en godinnen. Of ze wel of niet bestonden, deed voor haar niet ter zake. Laat de goden zich met de goden bezigen en stervelingen met stervelingen. Zij was tevreden met haar huis en haar man. Zij zou nooit op een berg gaan zitten met hoop op een goed onderhoud. Zij zou zijn weggerend al na de eerste donderklap. Zij had zo'n parel laten liggen. Ze zou gevlucht zijn zonder om te kijken. Maar dat was zij en zij was Vohan niet.

Nu begreep ze het. Hij en die berg, al vanaf het prilste begin. Hij had altijd geweten dat hij daar naartoe moest. Altijd geweten dat hij er ooit iets krijgen zou. Een opdracht? Een roeping? Haar tijd met hem daar in dat huisje was voor hem een tijd van wachten, een tijdverdrijf.

Ze slaakte een diepe zucht. Haar hele leven... Voor hem was het een wachten op zijn echte lot.

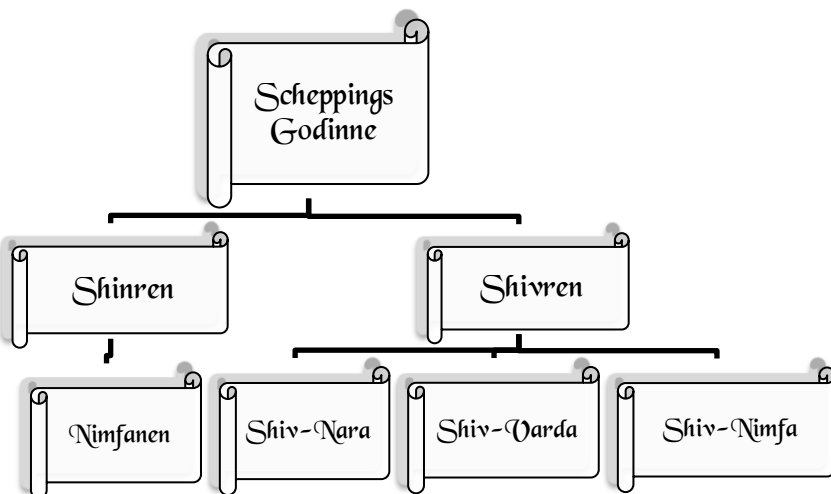
Was het gek dat ze hem had laten gaan? Vreemd dat ze hem de rug toekeerde toen hij zei dat hij dit ging doen? Hij wilde liever een pad in dienst van de goden lopen? Hij deed maar! Zij deed er niet aan mee! Zij liet zich niet van haar droomleven wegplukken voor de grilligheid van een sprekende storm. Naar de hel met de goden en naar de hel met hem!

Ze liet hem zijn keuze maken! Ze zou hem er om vervloeken.

Terwijl ze eraan terugdacht, zoog haar lijf zich vol met haar emoties van op dat wrede moment. Haar handen trilden en ze maakte vuisten. Wat was ze kwaad geweest. Gekwetst, teleurgesteld, geschonden. Ze had het allemaal geproefd. Natuurlijk had ze hem de deur gewezen. Nou ja, ze had hem vooral juist laten gaan. Laten vertrekken met haar kwade blik als enige steun. De rotzak.

Een traan kroop uit haar ooghoek. *Haar geliefde...*

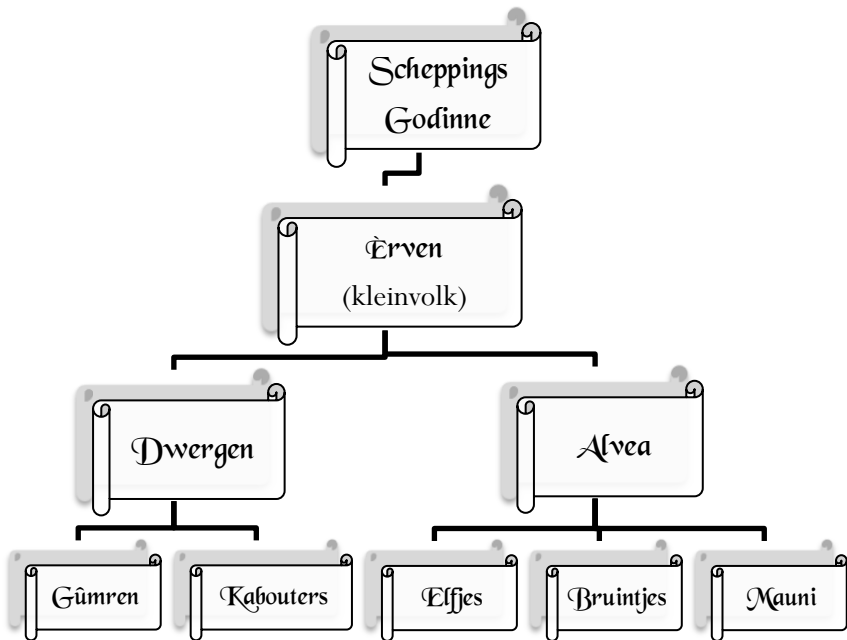
Primaire volkeren Valtada

- Shinren: Eerste generatie Godinnekinderen
Shivren: Tweede generatie Godinnekinderen
Nimfanen: Domeingebonden magiërs
Shiv-Nara: Mensgelijkenden
Shiv-Varda: Gevleugelden
Shiv-Nimfa: Nimfen

Secundaire volkeren

Valtada

Over de auteur

Garvin Pouw (Gorinchem 1977) woont in Arnhem met zijn vrouw Leonie en hun twee dochters. Zijn hobby's zijn tekenen, dwalen door de natuur en zwemmen. Zijn leven lang droomt Garvin van de fantasywereld Valtada, een sprookjesachtige wereld vol bergen, wouden, watervallen en avonturen. Binnen Valtada heeft Garvin inmiddels zestien manuscripten voltooid. In 2017 stelde hij er daar een van ter beschikking aan het publiek: "Schaduwkoningin". Na het succesvolle debuut verschijnen in 2019 de eerste twee delen van zijn hoofdserie Valtada.

Publicaties van Garvin Pouw:

- 2017 Schaduwkoningin (Debuut Fantasyroman)
- 2018 Sivia de Meernimf (Kort verhaal in "Achterblijvers")
- 2018 De verbroken zang (Kort verhaal in "Aangenaam")
- 2019 Valtada 1, De vervloekte roeping (Fantasyroman)
- 2019 Valtada 2, Het eerste eiland (Fantasyroman)
- 2019 Schimmenstorm (Fantasyroman)